

Arrest

nr. 241 592 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Na eerdere verzoeken om internationale bescherming te hebben ingediend in Bulgarije en Roemenië, kwam verzoeker op 18 augustus 2019 toe op het Belgische grondgebied en diende op 26 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 20 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 26 maart 2020 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en van gemengde Arabisch-Koerdische origine te zijn. U bent geboren in Al-Hamdaniya en woonde tot uw vertrek in Erbil. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende gebeurtenissen aan.

In 2014 woonde u in het dorp Bartella in het district Al-Hamdaniya, Nineveh. Op 8 augustus 2014 nam Daesh de macht over in uw dorp. Na een maand begonnen twee voormalige collega's u te benaderen, de Assyriërs K.(…) A.(…) en S.(…). Ze vroegen u verschillende keren lid te worden van een islamitische radicale organisatie. Het ging over een kleine, lokale groepering waarvan ze u de naam nooit vertelden. Een maand later vertrekt u naar Erbil, waar u in een restaurant begint te werken. Een tijdje later vindt u vast werk als beveiliging en huurt u samen met enkele anderen een huis in de wijk Ein Khale. Een maand na uw verhuis naar Erbil, vonden uw collega's u opnieuw. Vanaf dan tot oktober 2016 kwamen uw collega's u meerdere keren bezoeken in Erbil om u te rekruteren voor de groepering. Op een ochtend in oktober 2016 ging u met de motor naar uw werk. Onderweg werd u beschoten en had u een ongeval. In het ziekenhuis werd u gebeld, ze vertelden u dat u zich bij de organisatie moest voegen en dat ze u nooit met rust zouden laten. Daarop besloot u Irak te verlaten. In november 2016 ging u nog eenmaal terug naar Bartella om afscheid te nemen van uw familie en daarna verliet u het land.

Op 18 augustus 2019 komt u aan in België. Op 26 augustus 2019 dient u een verzoek in tot internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legt u geen enkel document voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart Irak in hoofdzaak ontvlucht te zijn vanwege de vrees voor een radicale organisatie. Deze organisatie zou verschillende keren geprobeerd hebben u te rekruteren. Deze rekruteringspogingen vonden zowel plaats in uw oorspronkelijke plaats van herkomst Bartella, als in Erbil, uw meest recente verblijfplaats in Irak. Nadat u bleef weigeren, beschoten ze u terwijl u op de motor reed, met een ongeval als gevolg.

U slaagt er echter allerminst in deze vrees aannemelijk te maken.

Zo weet u vooreerst niet om welke groepering het gaat. U verklaart dit door te zeggen dat u zo weinig mogelijk informatie over hen wilde hebben, juist omdat u zich niet bij hen wou aansluiten (CGVS, p.13). Om te kunnen inschatten hoe ernstig uw vrees was, was het echter juist van belang informatie te hebben over de organisatie die u vreesde. Uw verklaring houdt dus geen steek. Daarbij kan opgemerkt worden dat, als uw collega's u meer dan vijftig keer bezocht zouden hebben met de vraag om u bij hun organisatie te voegen (CGVS, p.11), wat op zich al vrij onwaarschijnlijk is, aan te nemen valt dat tijdens minstens een van die bezoeken de naam van de organisatie gevallen zou zijn. Uw gebrekkige kennis over de organisatie die u vreest, hypothekeert de geloofwaardigheid van deze vrees in sterke mate. Daarnaast zijn uw verklaringen over de relatie tussen de groepering en Daesh inconsistent. Bij Dienst Vreemdelingenzaken zei u Daesh te vrezen omdat u hun rekrutering afgewezen had (DVZ, p.3). Bij het CGVS zei u dat de groepering onder de paraplu van Daesh opereerde (CGVS, p.7), maar wel een op zichzelf staande organisatie was die ook na de val van Daesh nog actief was. Daarnaast bevat uw relaas ook wat betreft de groepering zelf een aantal inconsistenties. Doorheen het interview zegt u onder andere dat; het een islamitische radicale organisatie is (CGVS, p.7), je aan het uiterlijk van de leden kon afleiden dat ze radicale gedachten hadden (CGVS, p.9), ze hun leden naar Basra, Najaf en Karbala sturen om zelfmoord te plegen (CGVS, p.10). Op het einde van het interview zegt u echter dat u niet weet of de organisatie verantwoordelijk is voor zelfmoordaanslagen. U herhaalt zelfs meerdere keren niets over de organisatie te weten (CGVS, p.13). De inconsistenties in uw verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardig

van uw relaas. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers verwacht worden dat hij doorheen de procedure gelijklopende verklaringen aflegt betreffende de organisatie of groepering die hij verklaart te vrezen. Uit bovenstaande volgt dat het niet geloofwaardig is dat leden van een radicale organisatie u probeerden te rekruteren en u om die reden beschoten hebben. U haalt bijkomend nog aan dat u verschillende grote tatoeages hebt en niet gelovig bent, waardoor u weinig contact met uw familie hebt (CGVS, p.5). Verder uit u geen vrees die verband houdt met uw tatoeages of gelovigheid. U maakt niet aannemelijk dat u in zulke mate afwijkt van de maatschappelijke en religieuze normen in Irak dat u hierdoor in de problemen zou kunnen komen. Wat uw geloof betreft, geeft u zelf aan dat het feit dat u niet langer gelovig bent, geen invloed heeft op uw dagelijkse leven (CGVS, p.3). U toont niet aan dat u zich niet zou kunnen houden aan de religieuze wetten, regels en gebruiken in Irak. Wat uw tatoeages betreft, stelt u dat tatoeages in het algemeen niet geaccepteerd worden in Irak. U heeft uw tatoeages echter in een openbaar toegankelijke, legale tattoowinkel in Erbil laten zetten (CGVS, p.5). Hieruit valt af te leiden dat tatoeages in Erbil niet in zulke mate indruisen tegen de heersende culturele normen, dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kent.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance/>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers in gevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Erbil wordt beschouwd als uw meest recente verblijfplaats. U vestigde zich in 2014 in Erbil en

bouwde er een duurzaam bestaan op. U vond vast werk als beveiligers (CGVS, p.4) en huurde uw eigen kamer in een gedeeld appartement (CGVS, p.5). U was in staat in uw levensonderhoud te voorzien en een deel van uw inkomen opzij te zetten om te besteden aan tatoeages. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Erbil te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olie-productie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse

leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaken ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Erbil in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker overloopt de motieven van de beslissing en stelt deze te weerleggen. In de eerste plaats gaat verzoeker in op het verwijt dat hij onvoldoende en tegenstrijdige informatie zou hebben verstrekt over de terroristische organisatie. Verzoeker wijst erop dat de informatie die hij heeft aangeleverd niet tegenstrijdig is, waarbij hij uittreksels uit het persoonlijk onderhoud citeert. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal, zo vervolgt verzoeker, verklaart hij dat zij de organisatie “Daesh” noemen, maar dat het om een groepering zou gaan die onder de paraplu van “Daesh” opereert. Volgens verzoeker gaat het om een kleinere organisatie die een zeer radicaal gedachtengoed had en hem wilde rekruteren om zelfmoord te plegen. Op basis van de geciteerde uittreksels besluit verzoeker dat hij wel degelijk een duidelijke beschrijving van de organisatie en het gedachtengoed heeft gegeven. Verzoeker benadrukt dat hij zo weinig mogelijk van deze organisatie wilde weten, zodat hij niet op de hoogte is van de precieze naam, of de zelfmoordaanslagen die ze hebben gepleegd, en dat zijn verklaringen geen tegenstrijdigheden bevatten. Tevens bekritiseert verzoeker het feit dat het administratief dossier geen documentatie bevat over de radicale organisaties die nog in Irak actief zijn na de val van *Daesh* en dat het symbool van de organisatie een driehoek betreft.

Vervolgens gaat verzoeker in op het feit dat hij over grote zichtbare tattoos en een piercing beschikt. Verzoeker citeert wederom een passage uit het persoonlijk onderhoud en acht de overweging van de commissaris-generaal, dat de tattoo werd geplaatst in een legale tattoo-shop, hetgeen zou betekenen dat tatoeages niet indruisen tegen de heersende culturele normen, onbegrijpelijk en zeer kort door de bocht. Het valt opnieuw op, zo vervolgt verzoeker, dat er geen documentatie werd bijgevoegd over de visie op grote tatoeages of piercings in Irak. Verzoeker van zijn kant haalt in zijn middel allerhande internetinformatie aan van www.learnreligions.com, “*al yaqeen*”, www.amuslima.com, www.vice.com, “*the islamic information*” en “*egypt independent*” om te ondersteunen dat tatoeages als ‘haram’ worden beschouwd en verboden zijn binnen de islamitische godsdienst. Verzoeker beweert dat in Irak de islam de staatsgodsdienst is en er geen twijfel over kan bestaan dat tatoeages verboden zijn. Naar het oordeel van verzoeker heeft de commissaris-generaal verzuimd om in de praktijk na te gaan wat de houding is in Irak ten aanzien van tatoeages en piercings.

Verzoeker is van oordeel dat met betrekking tot de subsidiaire bescherming omwille van zijn afkomst moet gekeken worden naar de veiligheidssituatie in het dorp Bartella in het district al Hamdaniya, de provincie Nineweh. Verzoeker stipt aan dat hij de regio tijdelijk verlaten heeft en naar Erbil getrokken is om aan zijn collega’s, die hem willen rekruteren als zelfmoordterrorist, te ontsnappen, maar dat dit nutteloos bleek, waarna hij zich verplicht zag het land te ontvluchten en naar Europa te vluchten. Bijgevolg, zo besluit verzoeker, dient de veiligheidssituatie in Nineweh en niet in Erbil te worden nagegaan, waarna hij een uittreksel uit het “*EASO Country Guidance*”-rapport over Irak van juni 2019 citeert. Uit dit rapport blijkt volgens verzoeker dat de situatie in het district al Hamdaniya ernstig is en hij een risico loopt om slachtoffer te worden van het geweld. Uit het gegeven dat de commissaris-generaal de 4 noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja als veilig beschouwt, leidt verzoeker af dat de provincie Nineweh niet als een veilige provincie wordt beschouwd. Verzoeker brengt in herinnering dat hij geen praktiserend moslim is en zichtbare tatoeages en piercings heeft en daarenboven reeds door een lokale groepering wordt gezocht.

2.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen

tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.3. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Beoordeling

2.4.1. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats gesteld dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden kunnen worden vastgesteld.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker zijn vrees om door een radicale organisatie gerekruteerd te worden niet aannemelijk kan maken omdat hij niet weet om welke groepering het gaat. Zeker omdat verzoeker verklaarde meer dan vijftig keer bezocht te zijn door zijn collega's met de vraag om de organisatie te vervoegen, mag van hem worden verwacht dat de naam van de organisatie zou zijn gevallen, zo wordt in de beslissing gesteld. Daarnaast stipt de commissaris-generaal aan dat de verklaringen van verzoeker over de verhouding tussen de groepering en *Daesh* inconsistent zijn.

Bijkomend, zo vervolgt de commissaris-generaal, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij door zijn verschillende grote tatoeages dermate afwijkt van de maatschappelijke en religieuze norm in Irak dat hij hierdoor in de problemen zou kunnen komen en dat hij zijn tatoeages heeft laten zetten in een openbaar toegankelijke, legale, tattoowinkel in Erbil, waaruit volgens de commissaris-generaal kan worden opgemaakt dat tatoeages niet zwaar indruisen tegen de heersende culturele normen. Met betrekking tot zijn ongelovigheid wordt in de beslissing overwogen dat dit geen invloed heeft op zijn dagelijkse leven.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt de commissaris-generaal dat Erbil dient te worden beschouwd als verzoekers meest recente verblijfplaats omdat hij zich er in 2014 vestigde en er een duurzaam bestaan opbouwde. Op grond van de beschikbare landeninformatie wordt in de beslissing geconcludeerd dat er actueel voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet en dat verzoeker geen bewijs heeft geleverd van persoonlijke omstandigheden waardoor hij een verhoogd risico zou lopen op slachtofferschap van het in de provincie Erbil beperkt aanwezige willekeurige geweld.

2.4.2. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden. Bovendien doet de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1, van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647). De bestreden beslissing houdt een weigering in van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en omvat geen verwijderingsmaatregel. Indien effectief een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd, kan verzoeker die maatregel alsnog aanvechten met de rechtsmiddelen waarover hij beschikt (cf. RvS 13 januari 2016, nr. 233.458). Bovendien stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk nagenoeg overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Aldus wordt wel degelijk getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.4.5. Naar het door verzoeker geschonden geachte artikel 1, A, van het Vluchtelingenverdrag wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt dat artikel uitdrukkelijk als juridische grondslag vermeld. Dit wetsartikel schrijft voor dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

De bestreden beslissing vermeldt eveneens artikel 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Daarin wordt “*ernstige schade*” als volgt omschreven:

“Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vreesde gedood te worden door IS omwille van een tattoo op zijn arm en omdat hij zich niet bij hen had aangesloten (AD, stuk 7, Vragenlijst CGVS, 16 januari 2020, vraag 4). Verzoeker stelde dat Hamdaniya in 2014 onder controle was van IS en aangesproken werd door collega's en dat hij naar Erbil gevlucht is om rekrutering te vermijden. Ook in Erbil zou hij zijn aangesproken door zijn collega's, waarna hij een tattoo liet zetten, afscheid nam van zijn familie in Hamdaniya en Irak eind 2016 verliet (*Ibid.*, vraag 5). Verzoeker legde geen enkel document neer ter staving van zijn relaas (AD, stuk 5, Documenten).

2.4.7. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij initieel verklaarde rekrutering door IS te vrezen, terwijl hij later gewag maakt van rekrutering door een andere groepering, zonder specifieke naam, die onder het gezag van *Daesh* zou werken (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 10 februari 2020, p. 8). Op basis van deze verklaringen kan helemaal niet worden besloten dat verzoeker een duidelijke beschrijving van de organisatie en haar gedachtengoed heeft gegeven, zoals hij in zijn middel voorhoudt. Terloops merkt de Raad nog op dat er vragen rijzen bij verzoekers verklaringen dat zijn collega's, die hij als Assyriërs omschrijft en wellicht christen zijn (*Ibid.* 8), zich zouden inlaten met het werven van leden voor een radicaal-islamitische groepering.

Verzoeker verklaarde dat zijn collega's hem vroegen aan te sluiten bij de organisatie, maar de naam ervan niet vertelden, hoewel deze organisatie ook leden heeft in Najaf en Kerbala en andere steden (*Ibid.* p. 9) en ze deze naar Basra, Najaf en Bagdad stuurt om zelfmoordaanslagen te plegen (*Ibid.*, p. 10). Later stelde verzoeker deze verklaring bij en gaf hij te kennen dat hij eigenlijk niet wist of ze verantwoordelijk zijn voor zelfmoordaanslagen (*Ibid.*, p. 14). Het is bizar dat verzoeker zelfs niet geïnteresseerd is om de naam van de groepering te kennen (*Ibid.*, p. 11) en evenmin duidelijkheid kan scheppen over hun precieze activiteiten, hoewel zijn angst voor deze organisatie hem heeft aangezet om zijn land van herkomst te verlaten. Aangezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in 2015 en 2016 elke maand meerdere keren zou zijn aangesproken door zijn collega's, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij duidelijker kan uitleggen om welke organisatie het precies gaat en wat precies het doel zou zijn van zijn rekrutering.

Ook in zijn verzoekschrift schept verzoeker geen duidelijkheid over deze organisatie en slaagt hij er evenmin in objectieve informatie aan te leveren over de extremistische groepering die hem zou hebben proberen te rekruteren, zodat het risico in hoofde van verzoeker kan worden ingeschat. Verzoeker kan het niet overlaten aan de commissaris-generaal om documentatie aan te brengen over radicale organisaties die thans in Irak actief zijn, terwijl het in de eerste plaats aan verzoeker zelf toekomt om het gegrond karakter van zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken en hij op dit punt in gebreke is gebleven.

2.4.8. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker heeft nagelaten een beroep te doen op de bescherming van de politie in Erbil toen hij aldaar opnieuw zou zijn aangesproken door zijn collega's, hoewel hij zelf aangaf dat dit hem eventueel zou kunnen vooruit helpen (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 10 februari 2020, p. 9). Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming, dus dient verzoeker alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Het verzuim van verzoeker heeft tot gevolg dat hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.4.9. Met betrekking tot zijn tatoeages blijkt uit verzoekers verklaringen geenszins dat hij hierdoor onder de negatieve aandacht zou komen van de (overheids-)actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, §1, van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelde louter dat zijn opzichtige tatoeages niet zouden worden geaccepteerd door zijn ouders en zijn broer (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 10 februari 2020, p. 5). Het gegeven dat zijn familie omwille van religieuze overtuigingen afkerig staat tegenover lichaamsversiering, betekent evenwel niet dat verzoeker hieruit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan puren. Hoewel de tolerantie in Irak ten aanzien van tatoeages in

het algemeen eerder beperkt is, verklaarde verzoeker dat hij zijn tattoo liet aanbrengen in een openbaar toegankelijke en vergunde shop in Erbil (*Ibid.*), waaruit de commissaris-generaal rechtsgeldig kon concluderen dat tatoeages in Erbil, de regio in functie waarvan het verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld, blijkbaar niet in die mate indruisen tegen de heersende culturele normen dat aan verzoeker om die reden internationale bescherming zou moeten worden verleend. In de beslissing wordt nergens ontkend dat tatoeages in de islam over het algemeen als '*haram*' worden gekwalificeerd, zoals verzoeker aantoont door middel van de uitgebreide informatie dienaangaande die hij in zijn middel citeert. De religieuze afkeuring van lichaamsversiering binnen de islam betekent niet dat het dragen van tatoeages in Irak automatisch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in asielrechtelijke zin opleveren. Verzoeker toont niet aan dat er van overheidswege tegen dergelijke lichaamsversiering zou worden opgetreden.

2.4.10. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat er daadwerkelijk pogingen werden ondernomen door een islamitische extremistische organisatie om hem te rekruteren en evenmin aannemelijk maakt dat hij vervolging riskeert omwille van zijn tatoeages, komt hij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Verzoeker kan zich bijgevolg ook niet langer steunen op deze feiten teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.4.11. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat ten onrechte rekening werd gehouden met de veiligheidssituatie in de provincie Erbil, terwijl volgens hem de situatie in het district al Hamdaniya in de provincie Nineweh zou moeten worden beoordeeld. Uit de verklaringen van verzoeker, die overigens verklaarde van gemengd Arabisch-Koerdische origine te zijn (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 10 februari 2020, p. 3), blijkt dat hij na de inval van IS in 2014, toen hij ongeveer 17 jaar oud was, zoals meerdere Irakezen uit de provincie Nineweh, naar Erbil trok waar hij aanvankelijk in een restaurant werkte en daarna in de beveiliging. Aangezien verzoeker in Erbil een inkomen haalde uit tewerkstelling en in Ein Khale een kamer huurde, mag worden aangenomen dat hij zich aldaar duurzaam vestigde. Bijgevolg is de bestreden beslissing niet behept met een motiveringsgebrek en beging de commissaris-generaal geen onzorgvuldigheid door met het oog op de beoordeling van verzoekers behoefte aan internationale bescherming de actuele situatie in de provincie Erbil in de Koerdische Autonome Regio in ogenschouw te nemen. Door in zijn middel de passage uit de "*EASO Country Guidance note: Iraq*" van juni 2019 betreffende de provincie Nineweh aan te halen, slaagt verzoeker er niet in te weerleggen dat uit de recentere "*COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*" van 20 november 2019 blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja significant stabiel is dan deze in Centraal-Irak en dat er aldaar voor verzoeker geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker geen bewijs heeft geleverd van persoonlijke omstandigheden die een verhoogd risico zouden opleveren op slachtofferschap van het in Erbil beperkt aanwezige willekeurige geweld.

2.4.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, van het Vluchtelingenverdrag. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht en/of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN